

ikke engang ville love skattelettelser. Men også ved førstebehandlingen her i salen i september kunne jeg fastslå, at dette at sige stop for stigning i skatter og afgifter, samtidig med at man fastholder rammen for de offentlige udgifter, er den sikre vej til skattelettelser. For vi vil bruge det økonomiske råderum til at nedbringe statens gæld og efterfølgende bruge de sparede renteudgifter, som i dag er på ca. 50 mia. kr., til at finansiere en løbende nedsættelse af brandskatningen af danskerne, en lempelse, der kronen for krone er finansieret af besparelser som følge af faldende statsgæld.

Nu forstår jeg godt, at en sådan klar udmelding og et sådant klokkeklart løfte rammer Socialdemokraterne på deres ligtorne. Dels står det i skærende kontrast til regeringens troværdighed, dels rammer det deres ubændige trang til at stikke hænderne i borgernes lommer.

Jeg forstår derfor til fulde, at det må ryste Socialdemokraterne at opleve en partiformand og et parti, der har tænkt sig at stå ved deres løfter.

Jeg har noteret, at der er socialdemokrater og andre, der mener, at det er ensbetydende med velfærdssamfundets endeligt at holde skatter og afgifter i ro. Det er nærmest en tilståelsessag, for herved erkender Socialdemokraterne jo ligeud, at de kun ser sig i stand til at bevare velfærdssamfundet, hvis skatterne sættes yderligere i vejret. Det er stærkt foruroligende, men sådan set også befriende ærlig snak.

Jeg forstår sådan set også godt, at det kan ryste De Radikale, når man tænker på økonomiministeren, der jo selv har givet et klokkeklart løfte til danskerne. Det har været nævnt tidligere i dag, og jeg vil gerne gentage det, at økonomiministeren i et indlæg i Berlingske Tidende den 30. maj 1993 udtalte:

»Der indføres ikke bruttoskat, men arbejdsmarkedsbidrag. Bidragene følger ledigheden. Når ledigheden begynder at falde, falder bidragene også.«

Selv samme økonomiminister forklarer nu, at vi har en kanonstærk dansk økonomi, og at ledigheden er faldet kraftigt. Det er derfor et principielt og vigtigt spørgsmål at stille: Hvor blev løftet så af om faldende bruttoskat eller arbejdsmarkedsbidrag?

Hvor Venstres formand har udsendt et klokkeklart løfte til efterlevelse, udsteder den radikale økonomiminister klokkeklare løfter, hvor meningen aldrig har været, at de skulle efterleves. Det er forskellen i en nøddeskal.

Nu har økonomiministeren sagt, at Venstres formand med politiforliget og fastholdelsen af besparelser i stedet for afgiftsstigninger ikke har et figenblad at skjule sig bag, men kun en g-streng.

Jeg vil sige til økonomiministeren, at hvis Venstres formand er iført g-streng, så står økonomiministeren totalt afklædt. For hvad har Det Radikale Venstre fået i denne finanslov? Jo, Det Radikale Venstre har fået mere hjemmeservice, som Det Radikale Venstre er imod, Det Radikale Venstre har fået flere offentlige servicejob, som økonomiministeren tidligere har talt imod, og Det Radikale Venstre har fået større udgifter for de mindre virksomheder. Nej, må jeg sige til økonomiministeren, der er ikke noget at dække sig bag, men det er et betagende syn.

Venstre ønsker en anden vej end regeringen. Vi ønsker at sikre et samfund med frie borgere, hvor den enkelte har ret til den største grad af valgfrihed, også mellem offentlige og private ydelser; et samfund, hvor mange flere er i stand til at klare sig selv uden at være underlagt politikernes vilje til at yde tilskud, og hvor ressourcerne virkelig bruges til at hjælpe dem, der har hjælp behov; et samfund, der bygger på reel solidaritet og virkelig social forståelse; et velfærdssamfund, hvor man også bedre forstår, at jo bedre det går med dansk eksport, jo flere kan vi ansætte i private virksomheder, og jo mere regeringen og Folketinget undlader at overvælte nye byrder på virksomhederne, jo rigere bliver vi alle sammen, og jo bedre har vi råd til at hjælpe alle, der har hjælp behov, både i Danmark og i internationalt perspektiv.

Men det er altså ikke regeringens dagsorden. Her bruger man ikke kreativitet på at gøre det bedre at drive virksomhed i Danmark, nej, man bruger kreativiteten til f.eks. endnu en gang at afprøve modellen med de 13 måneder, dog selvfølgelig således, at der er tale om 13 måneders indtægter og ikke 13 måneders udgifter, men kun 13 måneders indtægter over for 12 måneders udgifter.

For minsandten om ikke regeringen overgår sig selv og foreslår at ændre betalingsterminerne for moms, så man meget behændigt og næsten i stilhed kan overføre ekstra 2,3 mia. kr. af virksomhedernes kassebeholdning til statskassen i år 2000. Penge, der først skulle være betalt i år 2001, opkræver man allerede næste år. Det koster virksomhederne 700 mio. kr. i rentetab, men reelt fjerner det altså 12,3 mia. kr. i likvi-